

POUTNÍK

ROČNÍK III
ÚNOR 1999

BŮH, JAK HO VIDÍM JÁ V BĚHU DĚJIN LIDSTVA

Velmi často ten, kdo říká, že v Boha nevěří, nemluví zcela pravdu. Mnohokrát jsem se přesvědčil, že člověk, který žije bez Boha, ve skutečnosti po Bohu touží, rád by žil podle jeho přikázání, ale ta jsou těžká. Jednodušší je říci, že Boha není. Teprve v tísní si takový člověk vzpomene: „Bože dej!“. Když pak jeho prosba zůstane bez odpovědi, je to pro něho další důkaz neexistence Boha: „Tedy před smrtí mé ženy jsem se modlil celou noc, od té doby se nemodlím!“.

Když však čtu bibli, vidím, že člověk Boha snad neustále urážel a zrazoval, ale dokázal se vždy znovu obrátit, dát v pokání a v tom je jedinečnost poučení touto knihou.

Bůh starozákonní byl tehdejšími lidmi chápán jako Bůh tvrdě trestající lidské prohřešky, ale Nový zákon mě učí, že Bůh je neskonalé milosrdný. Marnotratný syn po zpytování svědomí, lítosti, dobrém předsevzetí, zpovědi a vůli k dostiučinění dosáhne odpuštění. Tato část podobenství a tím i poznání Boží milosti je mezi věřícími vcelku dost známá. Méně často však přemýšlíme o domyšlivém sebeospravedlňování staršího syna. Tak jako on se i Farizejci domnívali, že mají zaručenu spásu, a proto se nestarali o Kristovo poselství. Stejně tak ani já nemám právo pokládat se za lepšího než ostatní lidé.

V podobenství o marnotratném synu se nám Bůh dává poznat ve své nekonečné lásce ke každému z nás, tedy ke mně samému. Je jen na mně, jestli si tohoto milosrdenství dokážu dostatečně vážít.

V posledních staletích evropských dějin, zvláště v tomto dvacátém, vidíme, že odklon od Boha k modle mamonu, moci a sexu vede k válkám sobectví a zničení zdraví. Jediná cesta, kterou musím nastoupit tak jako každý slušný člověk, je cesta uznání Boha jako prostředníka všech milostí a život podle něj.

(JM)

ČERNOŠKÝ SPIRITUÁL – MODLITBA PÍSNÍ

V polovině padesátých let, v době kdy písně křesťanů byly na indexu a místo koled byla o vánocích z rozhlasu slyšet jen ruská „Děduška Maroz jolku nam priňos“, v této době jako balzám z nebe jsme s kamarády zaslechli poprvé černošský spirituál. Slyším to jako dnes. Byla to litanie Loretánská. Předzpěvák zpíval prosby, s nimiž vlastně upadal do rytmických odpovědí sboru, který neustále, snad bez přestávky, ve stejném rytmu zpíval „oroduj za nás.“.

Sbor neustále přidával na gradaci a jednotliví zpěváci vkládali do tohoto zpěvu další a další množství kudrlinek, výšek a hloubek, že se užaslému posluchači muselo zdát, že tento sbor snad zešlel. A do tohoto něčeho dosud neslýchaného křičel předzpěvák, snad nejvíc ze všech, něco jako téměř hromadná extáze. Tehdy jsme se ujistili, že černošský spirituál je pro nás nejúžasnější modlitba světa. Lidé totiž do svého zpěvu dávali celou svou duši. Zamiloval jsem si spirituál. Představoval jsem si, jak nekontrolovaně sbor zvyšuje gradaci ve svých jednotlivých zpěvácích a mění jednoduchou píseň v úžasný chorál. Nejznámějším zpěvákem spirituálů byl Luis Armstrong. Jeho spirituál „Svatí pochodují“ jsme se snažili přeložit doslovně. Neměli jsme totiž rádi překlad, ohlžející se na cenzuru.

A v této době vznikl Spirituálkvintet. Nebyli jsme asi tedy jediní okouzlení černošskou modlitbou. Skupina kolem pana Tichoty začala tuto černošskou hudbu hrát a překládat do textů cenzuře přijatelných. Vždy, když jsme však tuto hudbu slyšeli, slyšeli jsme v ní onu černošskou modlitbu, kterou žádná cenzura nepřehluší. Tak dávala tato muzika naději i všem ostatním utlačovaným v komunistické nsvobodě. Vždyť zpívala o tom, že přijde den svobody. Zamiloval jsem si i černošské Gaspel songy modlící se zpěvačky Mahalie Jaksonové. Když později přijel Armstrong do Prahy, těšili jsme se, že jeho improvizaci při zpěvu uvidíme v televizi. Slyšeli jsme sice opravdu krásný spirituál, ale k našemu překvapení jednotlivá sóla však byla předem připravena, nic nebylo necháno náhodě. Zkrátka, improvizace po americku.

V šedesátém osmém roce jsme začali spirituál téměř první v republice – ovšem s náboženským překladem – zpívat při mši svaté v kostele na Orlicí. Byla to bomba. Na každou mši svatou bylo úplně plno. Někdy jsme napočítali i sedm autobusů ze všech končin Čech. Sami jsme také jezdili

K NOVÉMU ROKU

Řekl jsem andělovi, který stál u brány do nového roku:

„Dej mi světlo, abych mohl jistými kroky
jít vstříc nejistotě.“

Odpověděl mi však:

„Jen jdi do tmy a vlož svou ruku do ruky Boží.
To je lepší než světlo a jistější než známá cesta.“

(Překlad anonymního textu)

po celých českých zemích. Učitelka náboženství Broňa Halbrštátová hrála na bubny už jako desetiletá. Na kytaru hrál také pan Švec, manžel dcery Aplových. Také ještě chodil do školy. Opravdu hodně písní, které se dnes zpívají po celém světě pochází z naší rytmické skupiny. Snad nejslavnější z nich je píseň „Kdybych znal všechny jazyky“, kterou jsme zpívali trojhlasně a vyhráli s ní festival v Plzni. S námi vždy zpívali všichni, celý kostel a tak se otevřel prostor pro improvizaci.

Největší zážitek s improvizací jsem však zažil až při koncertu Spirituálkvintetu k výročí jejich trvání – snad čtyřicet let. Pozvali si totiž mnoho těch, kteří už s nimi nezpívají, zpívali písně, které už dnes sami také nezpívají a tak bylo nutno improvizovat, oni to však zvládli skvěle. Domlouvali se uprostřed hry a všechno skvěle vycházelo. Vracel jsem se s nimi do jejich začátků a bylo mi nádherně.

Spirituálkvintet si zaslouží, abychom mu děkovali za naději, kterou šířil po velkou část období totality v naší zemi a že dokázal probudit písně naděje i v nás samých. Písně utvrzující víru, že dobro nad zlem zvítězí a že Bůh nás nikdy neopustí.

Tato hudba je aktuální i v dnešní době, kdy lidé zapomínají, jak rádi zvonili klíči nad koncem totality a dnes říkají, že s plným žaludkem jim bylo líp. Zazpívejte si třeba píseň „Starý příběh“. Není to píseň rovnou do kostela, ale říká nám hodně:

Řek Mojžíš jednou lidu svému: Přišel čas.
Dnes v noci tiše vytratí se každý z nás.
Mává, mává nám všem svobodná zem.
Já říkám rovnou, každý ať s tím počítá,
že naše cesta ke štěstí je trnitá.
Mává,...

R: A kdo se bojí vodou jít,
ten podle tónu faraónů musí žít.
Mává,...

2) Až první krůček bude jednou za námi,
už nikdo nesmí zaváhat, dát na fámy.
Mává,...

Pak tenhle vandr všem potomkům ukáže,
že šanci má jen ten, kdo má dost kuráže.
Mává,...

R: A kdo se bojí vodou jít...

3) Ten starý příběh z bible vám tu vykládám,
ať každý ví, že rozhodnout se musí sám.
Mává,...

R: A kdo se bojí vodou jít...

(JM)

31. leden – Don Bosco (1815 – 1888), sv. 1934

*Napsal p. Jan Hrabě Kroupa
Z knihy Svaté tváře z kalendáře*

„Vychovat mládež – úkol těžký
jak holou dlaní bráti ježky.
Chce to spíš lásku trvalou.
Snadné je hněvem vzplanout rázem
a hrozit, trestat vzpurné s kazem,
než získat s vlídností stálou.

Láska však bolí, stojí slzy,
když nezdaří se dílo brzy
a světenec vás nechápe.
Vzpírá se mladé hříbě tahat.
Jen trpělivost a námaha
zde platí, z čela pot kape.

Odolat všem návalům zlosti,
zachovat klid, je známka ctnosti.
To zpevní učitele moc.
Vládňeme jenom ať sloužíme!
Odložme hněv, tak víc zlepšíme,
zasejeme lásky semeno.

Ať není v mysli pohrdání
a v očích blesk a v ústech lání!
Teď soucit mít – dál naději.
Svá slova zaměř k Bohu s prosbou!
Na lásku všichni se ti ozvou.
Láskou Bůh všechny podělí.“

(vychovatelské směrnice)

(JM)

NAŠE FARNOST NA CESTÁCH

BUNA ZIUA RUMUNSKO (DOBRÝ DEN RUMUNSKO) - 3. ČÁST

Ráno vstáváme asi v 8 hod. Koně již nevidíme. Využili své svobody a rozlehlosti prostoru k přesunu na jiná místa. Po snídani, nenáročném ranní hygieně, sbalení stanů a přerovnání věcí uložených v kletrech, vyrážíme na cestu. Několik hodin budeme z místa našeho táboření ve výšce 1600 m. n. m. stoupat do sedla Saua Strunga (1909 m. n. m.). Asi po hodině chůze si zkracujeme cestu pěšinou vyšlapanou zvěří hustým smrkovým lesem, který zarůstá svahy jakéhosi koryta padajícího kolmo od hlavního hřebene. Nebýt toho, že se některým z nás podařilo stoupnout přesně do vosího hnízda, převažovalo by v nás potěšení z úspory času i vydaných sil. Aby nebylo málo nepříjemností, ztrácí jeden z nás matici zajišťující ramenní popruh u své krosny. Její hledání v téměř dvoumetrové trávě ztrácí po chvíli smysl. Pro zajištění uvolněného popruhu používá kontramatku z druhé strany. Po výstupu z lesa dosahujeme zlomu, odkud se nám otevírá nádherný pohled na bílé skály hlavního hřebene, k němuž jsme se výrazně přiblížili. Pod námi leží rozlehlé údolí s několika salašemi, uzavřené sedlem a mírnějším hřebenem stáječícím se na východ. Cestu po něm máme v plánu asi za dva dny.

V jednu chvíli zaslechne zvuk padajícího kamení ze skal nad námi. Zastavují se v suti a nás neohroží. Přibližně v místech, odkud se kameny uvolnily, slyšíme bečení ovcí doprovázené psím štěkotem. Zdá se to neuvěřitelné, ale do skal asi vede pěšina, kterou mohou být ovce hnány na louky náhorní plošiny. Přibližně v poledne přicházíme řádně propocení do sedla. Fičí prudký studený vítr, před kterým se ukrýváme do travnatých prohlubní. Posílíme se a nastupujeme na stezku prudce padající ze sedla. Potkáváme staršího pána vedoucího koně. Snažíme se o správnou výslovnost pozdravu. Míjíme několik turistů a dokonce i cyklisty s batohy na zádech tlačící svá horská kola vzhůru do sedla. Při vzpomínce na „kvalitu“ stezky jim rozhodně nezávidím.

Sestupujeme do údolí k chatě Padina (1525 m. n. m.). Poblíž ní, podél říčky Ialomita, existuje tábořiště. Poprvé máme možnost poznat způsob zdejšího provozování rekreace. Odpočinkuchtiví lidé přijedou svými auty (většinou značky Dacia) co nejbližší k vodě, postaví stany, rozprostřou deky, otevřou všechny dveře vozů a za zvuku řvoucích rádií užívají krás místní přírody. Při chůzi podél tábořiště (jinudy to bohužel nešlo) získáváme postupně přehled o hitech místního hudebního průmyslu. Máme namířeno k prohlídce jednoho z krasových útvarů Pestera (jeskyně) Ialomitei. Ke vchodu do jeskyně se cesta zvedá prudce vzhůru. Její vyústění zakrývá téměř miniaturní budova bývalého kláštera, která řádně udržovaná poskytuje zázemí prodejcům vstupenek a suvenýrů. Někteří z nás čtou, nebo přelouskávají anglicky psaný text s charakteristikou jeskyně. Návštěva jeskyně je jedním z malých dobrodružství na naší cestě. Rázem se ocitáme v pionýrských dobách zpřístupňování hlubin země pro veřejnost v našich zeměpisných šířkách. Opatrně našlapujeme na mokrá prkna a uhýbáme před kabelem elektrického osvětlení nataženého na několika místech nepříjemně nízkou nad chodníkem. Zvýšenou opatrnost věnujeme chůzi na neosvětlených místech a vystupování a sestupování po viklajících se mokřích žebříčích. Ty jsou vyrobeny samozřejmě ze dřeva. Jeskyně má podobu dlouhé chodby vedoucí do skalního masivu. Na několika místech prochází rozlehlými dómy s hlubokými trhlinami. Prostory jeskyně postrádající krápníkovou výzdobu (byla prý lidmi zničena) zpestřuje několik potůčků a jezírek. Dostáváme se do míst, kde již elektrické osvětlení nefunguje. Chodba pokračuje dál. My si však nemáme čím posvítit na cestu a proto se stejnou cestou vracíme.

Přesto, že jsme svému tělu dopřáli příjemné ochlazení, cítíme po desítkách metrů chůze po stoupajícím chodníku vyskakující kapky potu. Poblíž chaty Pestera (1610 m. n. m.) nás na okamžik zakryje stín kabiny lanové dráhy, která spojuje toto údolí se střediskem Busteni vzdáleném odsud asi 7 km. Z tohoto horského centra položeného na východním okraji pohoří Bucegi je možné odcestovat přímým vlakovým spojem do Prahy. Lanovka překonává jeden z nejvyšších vrcholů pohoří – Babele (2200 m. n. m.). Nás však čeká výstup na ten nejvyšší – Omul, který se vypíná do výšky 2507 m. n. m.. To však až zítřka.

Chaty s rekreanty máme za sebou. Kdosi prohodí poznámku, proč že se právě v neděli tak dřeme? Vzpomenu si na text Jáchyma Topola, který nazpívala Monika Načeva: „Co tě nezabije, to tě posílí, aspoň na chvíli...“. Ten se mi připomene ještě mnohokrát, když šplhám pomalíčku do svahu, funím, doslova ze mě teče, bolí záda od „bagáže“, bolí ramena, mám otlučené nohy od kamenů v cestě. Dosažení cíle, výstup na vrchol a pohledy na měnící se panorama za tu námahu však stojí.

Po několika hodinách pochodu údolím uzavřeným skalami západního hřebene nacházejí naši průvodci místo vhodné k přenocování. Přímo u říčky Ialomita, která má nedaleko od svého pramene průtok jako menší potok, a na dohled od téměř 80 m vysokého vodopádu Cascada Obirsia Ialomitei stavíme stany. Potok se svojí nádherně čistou, i když nepříjemně studenou vodou, využíváme ke snížení deficitu hygieny těla. Po dvoudenním pochodu je koupel velice příjemná. Nizoučkový travní porost, potok a vysoké skály vytváří klidnou atmosféru okolí. Připadá mi jakoby si nás hory hýčkaly a těšily se z našeho zájmu o ně. Je jasno, od skal se odráží světlo měsíce, začíná být zima (jsme ve výšce 1900 m. n. m.). Po 22. hod za sebou zatahujeme zip stanu.

(RM, pokračování příště)

JAK JSME NAVŠTÍVILI ZEMI, KDE LIDÉ ŽIJÍ TROCHU JINAK (1/2)

V životě máme možnost navštívit některá místa na naší zemi, která jsou nám mírně řečeno poněkud vzdálena a kam obvykle nejezdíme moc často. Obvykle se do takových míst podíváme jednou za život. Na takových cestách se také potkáváme s lidmi kteří tam žijí a velmi zřídka žijí způsobem, jako jsme zvyklí z našich domovů. Ne nadarmo máme pěkně přiléhavé české přísloví: „Jiný kraj, jiný mrav.“ Vždyť ono to platí i v naší malé zemičce v samotném srdci Evropy.

V posledních letech, kdy se také nám otevřely brány poznání jiných krajů a zemí se také já snažím každý rok nějakou takovou cestu podniknout. Je sice pravda, že pro našince není cestování po světě zrovna záležitost nejlacinější, obzvláště světem, který se pohybuje v trošku jiných hodnotových poměrech. Trocha skromnosti však tato vrátka pootevře mnohým, stačí jenom najít chuť a odvahu.

Moje sestra Marta se rozhodla odjet do Anglie pracovat jako „*Au pair*“ (pomocná síla v rodině), aby se jak sama říkala naučila pořádně jazyk a nasbírala nějaké zkušenosti. Schválil jsem jí to a slíbil, že ji přijedeme navštívit. Nechystal jsem se sám, ale společně s bráchou Milošem, bratrancem Tomášem a přítelem Zdendou. Po důkladném zvažování, jak takovou cestu podniknout, abychom nemuseli 2 roky šetřit, jsme se rozhodli půjčit auto z půjčovny a vybavili se dostatečnými zásobami jídla. V pátek 19. června jsme se vydali vstříc dobrodružství a poznávání nových zemí.

Přes Německo a Belgii jsme se poměrně rychle dostali až k pobřeží moře a od ostrovní země už nás dělila jenom úžina *La Manche*. Během dlouhé cesty (téměř 1500 km) jsme ale chtěli také něco uvidět a zastavili jsme se proto ve starobylém

belgickém městečku *Brugge*. Je to moc pěkné místo, obzvláště v noci, kdy je celé krásně osvětlené. Potom nás čekala noční cesta lodí z francouzského *Calais* na anglickou pevninu do *Dover* kde se nám asi 20 min. věnovala anglická imigrační policie. Museli se přesvědčit, jestli snad nemáme nějaké nekalé úmysly a nebo zde nechceme pracovat. To bychom byli v jejich zemi nežádoucí. Během noci a sobotního dopoledne jsme dojeli do *Portsmouth* (přístavního města na jihu Anglie), kde už naše sestra Marta sloužila 6-tý měsíc.

Měla z nás ohromnou radost a setkání bylo moc pěkné. Ukázala nám město, které za uplynulý půlrok už trochu poznala, představila nám rodinu, ve které sloužila, nás představila jim a vyzvěděla od nás všechny zprávy co se děje doma nového. Na druhý den jsme si naplánovali cestu do Londýna kde jsme se setkali se Zitou Macanovou a Terezkou Langrovou, které byly stejně jako Marta ve službě „*Au pair*.“ Byla neděle a proto jsme začali den mší svatou. Je tu v Londýně poměrně dost Čechů z různých důvodů a my jsme díky tomu měli nedělní mši sv. v češtině. Prohlídka známých míst Londýna myslím splnila beze zbytku naše očekávání také díky skvělému počasí. Mohli jsme opravdu stanout před budovami britského parlamentu se světoznámou věží *Big Ben*, jejíž zvony určují čas vysílací stanice BBC, obdivovali jsme velkolepý chrám westminsterského opatství, navštívili místa jako *Trafalgar Square*, *Piccadilly Circus* a shlédli známý most *Tower Bridge* V jednom dni to rozhodně všechno stihnout nelze.

Druhý den jsme se vydali do okolí města *Portsmouth* a navštívili jedny z nejstarších památek Anglie. Místa jako *Stonehenge*, *Avebury* apod. mají stáří několik tisíc let.

V dalších dnech jsme Martu opustili a vydali se dále na západ. Zdenda Krátký má v *Bristol* přátele a my jsme se rozhodli je také navštívit. Měli jsme tak možnost shlédnout další z anglických krajů a opět jsme se nemuseli mrzet. Samotné město *Bristol* je historicky i kulturně velice zajímavé a k jeho prohlídce den rozhodně nestačí. Navštívili jsme alespoň dvě bristolské katedrály. První historickou, postavenou v typicky anglickém stylu se třemi věžemi a mohutnou lodí. Druhá moderní je postavená teprve 25 let. Je vyřešena velice avantgardním způsobem a jako stavební materiál posloužil téměř výhradně beton. Náš obdiv měla ještě jedna pozoruhodná stavba. 140 let starý *Clifton Suspension Bridge* - řetězový most zavěšený 80 m nad hladinou řeky *Avon* a spojující téměř 400 m vzdálené stěny tyčící se nad hladinou řeky. Obzvláště pak osvětlený v noci je opravdovou dominantou města. Byli jsme tu jako hosté u Zdendových přátel a i přes to, že jsou docela staří, nabídli

nám svoji pohostinnost v podobě ubytování, jídla a doporučení, co je tu v okolí pěkného k vidění. Druhý den jsme proto navštívili město *Bath*, které je opravdu moc krásné a proslulo především jako město lázeňské. Naše další cesta vedla na jih do městečka *Wells* kde stojí jedna z nejkrásnějších katedrál Anglie a možná i Evropy. Vznešenou stavbu opět v typickém anglickém stylu zdobí v průčelí na 300 postav rozmístěných v několika řadách a velikostech. Jediný nedostatkem návštěvy jihozápadní Anglie bylo ne příliš přívětivé počasí. Voda byla v těchto dvou dnech náš téměř nejvěrnější společník. Chtěli jsme ještě navštívit nějaké jeskyně poblíž městečka, ale když jsme zjistili, že naše krasové na Moravě jsou jim příliš velikou konkurencí, nemařili jsme čas ani peníze. Raději jsme si to namířili do *Wales*, sousední země na britských ostrovech. Zrovna v těchto místech se do pevniny moře hluboko vklínuje a vytváří jakýsi záliv v délce asi 60 km. Aby se nemusel celý objíždět, spojují oba břehy zálivu vzdálené asi 4 km dva obrovitě mosty. Jeden starší postavený podobně jako ten v *Bristol* zavěšený na lanech. Novější je potom postaven na spoustě podpůrných pilířů. Ve *Wales* jsme navštívili pouze jednu památku, staré trosky *Tintern*-ského opatství a potom jsme ještě v jedné prima hospůdce ochutnali zdejší pivečko. Následující noc jsme opět strávili v *Bristol* u Zdendových přátel. Na další den jsme si naplánovali poměrně dlouhou cestu po anglických univerzitních městech. Navštívili jsme světově známý *Oxford*, *Cambridge* a následující den potom *Colchester*, podle záznamů nejstarší anglické město. Stejně jako v Londýně, *Bristol* a ostatních místech které jsme navštívili, i tady byl čas náš neúprosný nepřítel. Stačili jsme se ale vždy alespoň nadýchnout historické atmosféry každého z měst a obě univerzity se nám představila tak, jak předpokládá anglická tradice. Uniformy studentů i lektorů byli neklamným znamením toho, čím město žije. Téměř každá z historických budov má také nějakou souvislost s místní univerzitou.

(Zdeněk Macháček ml., dokončení příště)

K ZAMYŠLENÍ

KONFERENCE V PEKLE - IV. ČÁST (P. FERDINAND K., KATOLICKÝ KNĚZ)

Vážení čtenáři, v několika předchozích číslech jsme se spolu s P. Ferdinandem K. zamýšleli nad principem pekla, činností d'ábla a jeho horlivých přísluhovačů v našem světě. Na tuto „reportáž z konference v pekle“ navážeme závěrečnou částí pojednávající obecně o stvoření, o tvorech a bytostech hmotných a nehmotných. Na závěr si připomeneme několik nejčastějších otázek na schopnosti a praktiky zlých duchů a vliv d'ábla na člověka.

Pán Bůh tvůrce veškerého světa stvořil celou řadu tvorů různé dokonalosti a určení, také nerosty, prvky, rostliny, tvory ve vodě, na souši i létavce, ale nade vším tím krásným světem hmotným i celou řadu bytostí nehmotných, které nazýváme souborně andělé. Pojítkem mezitím vším krásným světem hmotným a nehmotným je pán a správce pozemského tvorstva – člověk. Má tělo hmotné, podobné jako tvorstvo pozemské, ale má i něco více, čím je převyšuje. Má nesmrtelnou duši, která patří do světa nehmotného a z něho má i ty nejvýraznější schopnosti, totiž rozum a svobodnou vůli. Avšak hmotné tělo a jeho žádosti strhávají nesmrtelnou duši, proto je každému člověku přidělen na ochranu anděl strážný. Tak jako hmotných věcí je více druhů, tak i andělů je více druhů. Jsou to duchové s velmi vyspělým rozumem a svobodnou vůlí a jsou určení k různým službám Bohu. Známe z nich jen některé druhy zaznamenané v písmu svatém. Např. Archandělé, Cherubové, Serafové. Rovněž jen jména některých z nich: Gabriel, Rafael, Michael, Uriel atd. Andělů je veliké množství avšak kromě nich není žádných jiných nehmotných tvorů. Část z nich propadla ve zkoušce věrnosti Bohu, takže se stali nehodnými svého velikého štěstí být nadále před tváří Boží. Jejich vůle se utvrdila ve zlém, takže nejsou schopni se rozhodnout pro dobro. Nazýváme je duchy zlými, nebo-li anděly padlými. Označujeme je jmény Satan, Dábel, Lucifer (Světloňoš)... – nikoliv čert. To je jenom jméno pro pohádkovou figuru či maškaru. Tito padlí andělé byli zavrženi od Boží tváře, tedy z nebe do místa věčného trápení, lidově řečeno do pekla. Planou nenávistí a závistí vůči lidem, kteří se mají dostat na jejich místo u Boha a proto se je snaží také strhnout do svého strašného údělu. Těmto andělům zlým však zůstaly jejich veliké schopnosti, takže mohou vykonat veliké věci, na které lidé nestačí. Zlí duchové svým rozumem člověka o mnoho převyšují. A ve své moci a zlobě hledí strhnout člověka k odpadu od Boha a přivést ho ke hříchu. Lidem mohou škodit na těle i na majetku, ale na duši jen potud, pokud k tomu dají své

dobrovolné svolení. O ďáblu a jeho andělích se málo hovoří, nebo jen posměšně a bez respektu. Oni sami se prozradí jenom tehdy, když jejich zloba je větší než momentální rozumové poznání. Takováto situace není však sama osobě člověku nebezpečná, pokud zachová potřebný respekt a drží se pevně zásad jasně daných desaterem a evangeliem a s potřebnou vážností respektuje znalosti o poznání ďábla. Vyjádřeno přirovnáním: Ďábel je jako zuřivý pes přivázaný na řetězu. Může kolemjdoucí děsit svým štěkotem, ale pokousat může jen toho, kdo se sám k němu přiblíží na dosah jeho řetězu.

Otázky na schopnosti, praktiky a vliv ďábla na člověka:

- Co může ďábel vědět o našich hříších a nakolik může číst v našich myšlenkách?

Ďábel není vševědoucí a z našich myšlenek může číst jen tehdy, když se na nás přímo zaměří. Poznává jen to, co přichází už z naší paměti, ale nikoliv to, co se teprve v naší mysli vyvíjí.

- Může ďábel ovládat i přírodní zákony?

Myslím, že ano, alespoň částečně, anebo nastrojít jejich příčiny. (Např.: Bouře nad kostelem sv. Petra v Římě při vyhlášení dogmatu o neposkvrněném početí Panny Marie. – Blesky nad kostelíkem na Lomečku při proslovu Stefana Gobbiho.) Jestliže člověk dovede někdy svést blesky bleskosvodem na určené místo, tím spíše to může udělat i satan, jehož moc i inteligence převyšují člověka. Ďábel zná lépe než člověk přírodní zákony, i takové které jsou nám dosud neznámé. Např. proč se člověk v extázi stává tak těžkým, že s ním nelze pohnout, nebo naopak se může i vznášet v určité výši nad zemí proti vši zemské přitažlivosti jako astronauté.

- Může ďábel poznat a nám připomínat naše staré hříchy již odpuštěné?

Hříchy řádně politované a vyznané již ďábel poznat nemůže. Přesto může ponoukat ke stavům zoufalství a ty je třeba zásadně odmítat, protože hřích zoufalství už často nemívá možnost být napraven.

(zpracoval PeM, dokončení v příštím čísle)

VZDĚLÁVÁNÍ

ŘÁDY A KONGREGACE V ČESKÉ REPUBLICĚ (11. ČÁST)

Kongregace Dcer Božské Lásky (FDC)

Kongregace byla založena dne 21. 11. 1868 ve Vídni Františkou Lechnerovou (1833-1894). Povoláním byla učitelka. Byla vedoucí vesnické mládeže, kterou shromažďovala ke hrám a náboženským cvičením. Za studií v Mnichově začala pracovat pro chudé a opuštěné a později ve Švýcarsku založila „Dobročinnou společnost Božské lásky“. Později zakládala ve Vídni Mariánské ústavy pro ochranu dívek přicházejících z venkova do města za službou, kde by našly bezplatné ubytování, zaopatření a vzdělávání. Tak vznikla nová kongregace, která byla uznána papežem 26. 7. 1884. Později se kongregace rozšířila do dalších velkých měst monarchie: Budapešti, Krakova, Sarajeva. Během 20 let se rozšířila do Anglie, USA, Brazílie, Bolívie, Albánie a Čech - do Opavy. Zde byl postaven klášter s kostelem zasvěceným Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Po vypuknutí 1. světové války sestry absolvovaly kursy Červeného kříže a v ústavu byla zřízena nemocnice pro frontové vojáky. Po válce byla zrušena a na doporučení MUDr. O. Malého byl zřízen ústav pro děti duševně nemocné, hospodářská škola pro dívky a penzion pro staré lidi a kněze. V r. 1871 byl kongregací založen klášter v Brně, v r. 1880 v Praze a ve Veltrusích internát. V r. 1928 vznikla kongregace Česká a Slovenská. Sirotčince a mateřské školy vznikly v Perné, Horních Počáplech, Jiřetíně pod Jedlovou, Blahutovicích, Kunštátě a Plumlově.

Kongregace je Institutem papežského práva. Je řízena centrálně generalátem z Říma. Sídlo české provincie je v Opavě. Domy spadají pod provinční představenou.

Kongregace Dcer Božské Lásky má řeholi sv. Augustina. Spiritualita a program vyjadřuje heslo, které jí dala její zakladatelka: „Vše pro Boha, chudé a kongregaci!“ Zaměření činnosti: školství, apoštolát mezi chudými a opuštěnými.

Činnost po r. 1989: v Brně je dům pro zdravotnické účely a domov pro kněze, v Praze má Církevní střední rodinnou školu sv. Zdislavy, v Opavě pečují o mentálně postižené děti a v penzionu sv. Zdislavy budou zabezpečovat klidné stáří s dobrou přípravou na smrt. Sestry také vyučují náboženství a pořádají exercicie pro dívky.

Řeholní oděv je jednoduchý černý hábit z šatové sukně a halenky s bílým límečkem. Nosí černý závoj s bílým přehnutým proužkem. Při prvních slibech sestra obdrží emblém, který symbolizuje lásku Trojjediného Boha. Každá sestra dostává také zlatý prsten se zobrazením Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Pro vstup do kongregace se vyžaduje náboženská motivace, duševní a tělesné zdraví. Doba kandidatury je neomezená, dívka v té době může studovat. Postulát je půlroční. Doba noviciátu trvá 2 roky. Doba mezi prvními časnými sliby a sliby věčnými je obvykle 5 let, nejméně však 3 roky. Mezitím sestra sliby ročně obnovuje.

Kontaktní adresa:

Kongregace Dcer Božské lásky
Rooseveltova 47
74601 Opava

(Zpracoval js)

POSTŘEHY A TREFA DO NAŠICH ŘAD

SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Je chvályhodné a obdivuhodné, jaké množství věřících v naší farnosti přijímá s uctivostí Tělo Pána Ježíše ve svatém přijímání, ať již v kleče nebo vstoje do úst a nebo na ruku. Není však již důstojné, že se uprostřed kostela vytvoří velký dav z prostředních lavic, který „zašpuntuje“ koridor mezi lavicemi. Mnozí věřící se pak vtlačují mezi ty, kteří ukázněně stáli v zástupu. A věřící, kteří odcházejí od sv. přijímání hledají mezi davem skulinky, kterými by se protlačili na svá místa do lavic. Domnívám se, že je to tak malý nedostatek, který lze lehce odstranit, a na který již několikrát upozorňoval i náš pan farář.

Pro názornost vylíčím sv. přijímání, které jsem viděl v kostele sv. Kříže v Prostějově. Věřící ukázněně přicházeli ke sv. přijímání po lavicích a to od předních, prostředních, po zadní, zleva i zprava. Žádný chaotický dav, důstojný zástup, který se neustále doplňoval dalšími věřícími. Ti věřící, kteří přijímali z pravé řady lavic, odcházeli po pravé straně, aby nekřížili zástup a tak podobně i zleva. Podávali-li dva kněží, nebo kněz a laik, stejná kázeň. A nikdy se nestalo, že by se někdo prodíral uprostřed dvojstupu. Oč důstojněji to působí na účastníka mše svaté než to, co vidíme u nás.

Milí farníci, prosím vás jménem těch, a domnívám se, že i jménem našeho kněze, kterým se nelíbí to naše hemžení při sv. přijímání: **buďme ukázněni, chodme po lavicích, netvořme dav, nevmačkávejme se do již stojícího zástupu a nekřížme odchod proplétáním zástupu, či dvojstupu. Chovejme se důstojně, vždyť Bůh si důstojnost zaslouhuje především našim čistým srdcem i našim ukázněným příchodem k Němu.**

(js)

UPOZORNĚNÍ PRO VŠECHNY ČTENÁŘE

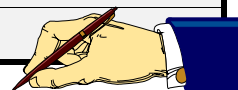
Oznamujeme vám změnu označování jednotlivých čísel Poutníka. Dřívější označování příslušným měsícem, ve kterém bylo číslo připravené, zpracované a vydané bylo víceméně pouze pracovním označením, které však zůstávalo i na konečné podobě výtisku.

Toto číslo tedy není podle dřívější praxe označeno jako lednové, ale nově jako únorové, což považujeme za přílehavější, protože časově pevné informace (rozpis lektorské služby, kulturní kalendář, pořad bohoslužeb i úkoly na dětské stránce) jsou vždy psány pro měsíc následující po dni vydání. Poslední neděle v únoru tedy vyjde číslo „březnové“ atd. Na období prázdnin opět uvažujeme o dvojčísle „červenec-srpen“ a na závěr roku by mělo vyjít číslo „vánoční“ resp. „vánočně-novoroční“.

(za redakční kroužek PeM)

KALENDÁŘ

St 3.2. – 19.30 hod.	ATLANTIS – DK Letohrad – program Art-Kino. Umělecký dokument vtahuje diváky do poetického a mystického světa hlubin moří a oceánů.
So 6. 2. – 20.00 hod.	Hasičský ples v orlovně v Dolní Čermné
So 6. 2. – 20.00 hod.	Charitní ples v orlovně v Letohradě na Orlici
So 13. 2.	Cyklus ABC křesťana – děkanství v Ústí nad Orlicí. Kulatý stůl na téma Snášelivost, soužití s bližními.
So 13. 2. – 20.00 hod.	Hasičský ples v orlovně v Letohradě na Orlici
So 20. 2. – 20.00 hod.	Sousedský bál v orlovně v Dolní Čermné

PERLIČKY

1. Je 2. ledna 1999 a končí dny volna. Blíží se pondělí a s ním nástup do práce. Malá dcerka si uklízí flétnu a hledá na ni pouzdro. „Tati, nevíš, kde ho mám?“ Taťka (nástrojař) zadumaně odpoví: „Já nevím, kde sis tu frézu vyndávala.“

2. Na stole stojí šálek s kávou. Manžel s velkou chutí usedá ke stolu a ptá se: „Mám tam cukr?“

Manželka na to odpoví: „Ano, dala jsem ti tam jeden a půl kostry.“

(EJ)

Služba lektorská - únor 1999

7. 2.	Ne	5. neděle v mezidobí	7.30	Klekarovi	292
			10.30	Macháčkovi ml.	55
14.2.	Ne	6. neděle v mezidobí	7.30	Dostálovi	293
			10.30.	Matějkovi	58
17.2.	St	Popeleční středa	18.00	Řehákovi	283
21. 2.	Ne	1. neděle postní	7.30	Vránovi	18
			10.30.	Adamcovi	18
28. 2.	Ne	2. neděle postní	7.30	Jansovi	65
			10.30.	Jansovi ml.	7

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

V novém kalendářním roce se setkáváme poprvé. Jistě jste prožily krásně a radostně vánoční svátky i vánoční prázdniny. Už je za námi první měsíc roku 1999. Možná někteří z vás, i těch menších, si už všimly, že tento rok je nazýván Rokem Boha Otce. Loni jsme si v tomto čase připomínali zasvěcení roku 1998 Duchu Svatému. Nezapomínaly jste na to ve svých modlitbách a prosbách?

Letos bychom se měli s daleko větší pozorností obracet k Bohu Otci. Všichni jsme přece Boží děti.

Už maličké dítě napřahuje ručky k tátovi a hledá bezpečí v jeho náručí. Mnohokrát právě jedno z prvních slůvek, které sklouzne z dětských rtů, zní - táta. Později, když děti objevují okolní svět a hry, zjišťují, že táta umí mnoho veselých her a říkadel. A když pak vyrostou z těch nejmenších dětských střeveců, stojí jim po boku s moudrou radou a spoustou zkušeností zase táta. Umí ocenit dobré, umí ale i pokárat nebo potrestat špatné, protože své děti miluje. A není mu jedno, jakou cestou kráčí.

Láska otce k dětem je však pouhou nepatrnou kapkou v moři Lásky, kterou nás - své děti zahrnuje náš nebeský Otec Bůh. Miluje bez rozdílu každého ze svých dětí a jeho náručí je pro nás všechny doširoka otevřeno. To jen my občas sami odvracíme tvář a stavíme se k Otci zády. Chce nám pomoci, poradit, utěšit nás, zná lék na každou bolest, ale čeká od nás, že budeme tu pomoc hledat právě a jen u Něho. Proto zkusme letos prožívat opravdově tuto skutečnost:

BŮH JE MŮJ OTEC, MÁ MĚ RÁD, CHCE MOJE DOBRO, NEMUSÍM SE BÁT.

1. Hospodin je pastýř, nic nepostrádám,
dopřává mi klidu v bezpečí,
vodí mě na klidná místa za vodou,
udržuje vždycky život můj.

2. Pán mě vede vždycky cestou pravdivou,
učí mě, že nemusím se bát,
i když půjdu roklí šedou, děsivou,
v každé chvíli má mě stále rád.

3. Prostírá mi stůl před zraky nepřátel,
hlavu olejem mi potírá,
milosrdenství a Boží dobrota
na cestách mě stále provází.

4. Do Božího domu se vždy navrátím,
dneska, zítra, v každý příští čas,
tam se nikdy ve starostech neztratím,
nespadne mi z hlavy ani vlas.

Přeji vám, abyste si mohly často radostně zazpívat nebo připomenout slova tohoto žalmu, který tak pěkně zní na vašich dětských bohoslužbách.

(Otazníček)

Pro starší:

Hned na úterý 2.2.1999 připadá svátek Uvedení Páně do chrámu. Víme z evangelia, že když uplynuly dny jejich očišťování podle zákona Mojžíšova, přinesli Maria a Josef Ježíše do Jeruzaléma, aby s ním předstoupili před Hospodina a aby tak splnili to, co o dítěti předepisoval Zákon.

Tady v chrámě dochází k nádhernému setkání s prorokyní Annou a také se Simeonem. Spravedlivý člověk a zbožný stařec Simeon, kterému bylo předpovězeno, že nezemře, dokud nevidí Mesiáše, bere do rukou Ježíše a chválí Boha.

Chvalozpěv tady máte napsaný jako rébus. Najdete klíč k jeho rozluštění? Napovím vám, že všechna slova mají zachování svou délku, věty interpunkci, pouze došlo k jisté záměně určitých písmen.

NÁPOVĚDA: A - B, E - C, I - D, O - F, U - G

Chvalozpěv: „Nynd'prfpfgštdš svchf slgžcbndkb,
Pbnc, pfdlc svchf slfvb,
ncbft' mc'fčd vddčly tvč'spbscnd,
ktrc'jśd pđdprbvdl pđcdc vřcmd
nrbfdy,
svčtlf, jcž bgdc zjcvndm pfbngm,
slbvg prf tvgjlđ Dzrbcl.“

Vyluštění pro starší děti z Vánočního Poutníka:

12 písmen: **K** - na lucerně, **R** - na domku, **Á** - na vratech, **S** - na kabátku dítěte, **N** - na lucerně, **É** - na stodole, **V** - na zvoničce, **Á** - na dveřích, **N** - na štítu domu, **O** - na čepici ponocného, **C** - na saních, **E** - na stodole.

Krásné vánoce

(EJ)

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

4. neděle v liturgickém mezidobí

31. ledna 1999

6. týden / 99

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

1. února - pondělí 4. týdne liturg. mezidobí
18.00 Dolní Čermná - na dobrý úmysl
2. února - úterý Svátek Uvedení Páně do chrámu – Hromnice
18.00 Dolní Čermná - za Cyrila Vrátu a rodiče
Na začátku slavení liturgie posvětime svíčky zvané „Hromničky“
3. února - středa sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
18.00 Dolní Čermná - za Josefa Nastoupila, manželku a celý rod
Na konci mše sv. bude společné udělení svatoblažského požehnání
4. února - čtvrtek 4. týdne liturg. mezidobí
6.45 Dolní Čermná - za dobrodince farnosti
18.00 Verměřovice - na úmysl dárce
5. února - pátek sv. Agáty, panny a mučednice
první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova
18.00 Dolní Čermná - za Josefa a Marii Fajtovy
6. února - sobota sv. Pavla Miki a druhů, mučedníků
první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného srdce Panny Marie
6.45 Dolní Čermná - na poděkování Pánu Bohu
17.00 Petrovice - za Jarmilu Majvaldovou a manžela Josefa

7. února - neděle – 5. v liturgickém mezidobí

- Dolní Čermná 7.30 h. - za farníky
Verměřovice 9.00 h. - za Metoděje Podležla, rodiče a celý rod
Dolní Čermná 10.30 h. - za Antonína Faltuse

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

- ve farním kostele: pondělí a úterý - od 17.30 do 17.55 h.
středa - od 16.00 do 17.55 h.
čtvrtek a sobota - od 6.00 - do 6.40 h.
pátek - od 15.00 - do 17.55 h.
neděle - od 6.30 - do 7.25 h.
- ve Verměřovicích: čtvrtek - od 16.00 - do 17.55 h.

Pravidelná návštěva nemocných farníků se před 1. pátkem uskuteční:

- V Dolní Čermné - ve středu 3.2. a ve čtvrtek 4.2. dopoledne
V Petrovicích - v pátek 5.2. dopoledne

Duchovní správce srdečně zve na akce ve farnosti:

- Nácvik zpěvu na dětské bohoslužby pondělí 1.2. 16.45 h. fara Dolní Čermná
Dětská mše svatá pondělí 1.2. 18.00 h. kostel Dolní Čermná
Náboženství pro středoškoláky pondělí 1.2. 19.15 h. fara Dolní Čermná
Rytmičká mše svatá pátek 5.2. 18.00 h. kostel Dolní Čermná
Setkání mládeže pátek 5.2. po mši sv. fara Dolní Čermná

(Pa)

POUTNÍK, ÚNOR 1999

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://www.fun.praha.autocont.cz/kratky/poutnik>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je 7. února 1999, Poutník vyjde 28. února 1999

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková, Z. Krátký

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59